

"Jag är säker på att det var don Alvaro som botade mig"

Jorge Llop är spanjor och en av de 42 diakoner som på lördagen den 21 maj kommer att vigas till präst av Opus Deis prelat, biskop Javier Echevarría.

2005-05-20

Alltsedan ungdomen har Jorge varit en lidelsefull idrottsman. Han varvade studierna med träning och lyckades bli en mycket duktig landhockeyspelare. Hans

favoritsport är emellertid cykling och med sin cykel har han tagit sig runt på alla de viktigaste vägarna i Pyrenéerna. Denne bask på 46 år älskar dessutom att läsa. ”Jag läser framför allt klassikerna och rysk litteratur.” Till prästvigningen kommer ett stort antal släktingar och vänner från Bilbao, bland andra olika lärare, elever och gamla elever från Gaztelueta-läroverket, där han arbetade i 15 år. ”Många av dem som kommer har hjälpt mig särskilt med sina böner under min svåra sjukdom som man upptäckte att jag hade för sex år sedan och vars botande absolut säkert kan hänföras till don Alvaro del Portillos medling.”

Skulle du vilja berätta för oss lite om er sjukdom?

Jag började märka en del symptom under sommaren år 1999. Jag var ganska trött och kände häftiga värmevågor. En dag svimmade jag.

Jag berättade det för doktorn och efter att ha förvissat sig om att det inte rörde sig om brock lät man undersöka mig i ett endoskopi. För denna undersökning begav jag mig på familjens inrådan till universitetskliniken som tillhör Navarra-universitetet i Pamplona. Där gjorde man andra prov och konstaterade att det var en melanommetastas i buk och ben.

Hur tog du det att det rörde sig om något allvarligt?

Det första jag gjorde var att be och att tänka på att jag befann mig i Guds händer. Därefter anförtrorde jag mig åt don Álvaro del Portillos medling. Det var ovärderligt för mig att Opus Deis prelat, biskop Javier Echevarría under min konvalescens i kliniken skrev ett dussintal brev till mig i vilka han säger att jag skall vända mig till övernaturliga medel och anförtra mig åt don Álvaros förbön.

Efter att ha tagit olika prov konstaterade man att min kropp vägrade ta emot den behandling man gav mig och fann jag mig passivt i detta: Jag var drabbad av sjukdomen och mitt liv hade genom detta blivit annorlunda, och det för alltid.

Emellertid uppmanade läkarna mig att inte sluta upp att kämpa och jag fick mycket stöd av min omgivning, vilket gjorde att jag aldrig blev missmodig. Efter fyra månader tog man ett nytt prov och upptäckte då några fläckar på pankreas, som gjorde att man trodde att det kanske var en metastas eller cancer i gallgångarna. Det rörde sig emellertid om en förgiftning på grund av sjukdomen. Döm om min förvåning när man efter att i januari ha tagit ytterligare prov sade till mig att fläckarna försvunnit! Genast tänkte jag på att det kunde röra sig om ett mirakel, även om jag inte gillar att bli tagen för en person som har utsatts för mirakel. Men

sanningen är att från och med det ögonblicket är det enda som behöver göras en halvårskontroll för att se till att sjukdomen inte kommer tillbaka.

Har du kunnat ge av din erfarenhet till andra personer som befunnit sig i liknande situation?

Ja, det har jag. Ibland har jag kunnat berätta om min erfarenhet för personer som har gått igenom samma sak. Det finns personer som frågar varför den och den blivit botad och en annan inte. De frågar eftersom de vet att jag är medveten om vilken tur jag haft. Jag säger då till dem att deras bitterhet försvinner om de börjar be, om de vänder sig tillitsfullt till Gud. Det är sant att det bara är Gud som vet vad det är han vill när han tillåter att en person drabbas av sjukdom. Varje händelse, även den mest smärtsamma, måste ses i ljuset av vilken plan Gud har för var och en. Och då är det lättare att

finna en mening, och den är aldrig någon annan än den som Jesus gav åt sitt lidande och sin död på korset. När en människa måste gå igenom korsets mysterium är det aldrig något annat än Kristi korsväg som hon följer.

Den direkta kontakten med sjukdomen, har den på något vis hjälpt dig att förbereda dig för prästvigningen?

Naturligtvis har den det. Även om Gud kommer människan till mötes genom små till synes banala händelser, så finns det inte bara den normala Försynen. Jag tror att vi inte får förskräckas om Gud ibland ger sig till känna till oss personligen och ber oss om någon stor uppoffring. Det är ett bevis på vänskap och förtrolighet. Å andra sidan är jag fullt medveten om att prästämbetet är en mycket stor gåva. Om jag tydligt ser att Gud önskar att jag från och med

nu skall tjäna honom som präst, är det omöjligt för mig att inte besvara hans anrop. Även om det kommer att innebära uppoffringar, är jag säker på att det bästa en människa kan göra är att öppna dörrarna mot Gud och att säga ja när Han kallar. Till mig sade Han ”följ mig nu som präst” och jag känner en överväldigande tacksamhet.

Det är i ett speciellt ögonblick som du kommer att prästvigas. Det har gått två månader sedan Johannes Paulus II dog och en månad sedan Benedikt XVI blev vald till påve.

Vi har verkligen fått uppleva oförglömliga ögonblick, framför allt vi som har haft turen att befinna oss i Rom under denna unika period. Vi har fått uppleva den enastående mänskligheten hos Johannes Paulus II och hans heliga död som så rört hela världen. En mänsklighet och en helighet som hade sin grundval i

Kristus. Kan vi någonsin glömma de tusentals personer som i glädje tillbringade, fem, tio, ja, ända upp till tolv timmar i kö för att ge honom en sista hälsning. Det var något som gjorde stort intryck. Det som personligen har rört mig var den lidelsefulla kärlek Johannes Paulus II hyste till Eukaristin. Ända till sin sista dag då han ännu var vid fullt medvetande ansåg han att det allra viktigaste var att fira den heliga mässan. I offret på Kalvarieberget fann påven meningen med hela existensen. Jag anser att det är en fingervisning av Den gudomliga försynen att det är just under det eukaristiska året som hans efterträdare har fått tillträda sin tjänst. Detta är en särskild nåd som vi bör besvara genom att vi alla – inte bara prästerna – växer till i kärlek för Eukaristin.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/jag-ar-saker-pa-att-det-var-don-alvaro-som-botade-mig/> (2026-03-01)